

Η ΠΕΡΙ

ΑΝΘΡΩΠΟΓΟΝΙΑΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

ΜΥΘΟΛΟΓΙΚΗ ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ

Λέγουσιν ὅτι τὸ ἀπέρχοντον σχέδιον τῆς Δημιουργίας συνελήφθη εἰς στιγμὰς ἀνίας ἢ παραφροσύνης τοῦ Δημιουργοῦ, δῆτις πλήγιτων ἢ ἔξαλλος ἐκ τῆς περὶ αὐτὸν φρίκης τοῦ ἀπείρου, βαρέως δὲ φέρων τὴν ποινὴν τῆς ἀθνασίας, εἰς ᾧ εὑρέθη μυστηριώδῶς καταδεδικασμένος, διεσκόρπισεν αἴφνης χιλίους ἥλιους ἀνὰ τὸ κενόν,— ὡς ὁ Πύρλας τὸν Ἡλιον, τὸν Φοῖδον, τὸν Παράφοιδον καὶ τόσους ἄλλους ἀφανεῖς ἀστέρας,— καὶ διεσκέδαξε θεώμενος αὐτοὺς χορεύοντας καὶ στροβίλιζομένους εἰς τὸ ἀπειρον.

Αν ἀληθῶς παρελογίζετο ἡ Πρόνοια δῆταν ἐδημιούργει τὸν κόσμον, τὰ φυτά, τὰ ζωόρυτα καὶ τοὺς δημοδιδασκάλους, τοὺς ἀστυνομικοὺς κλητῆρας καὶ τὰ τετράποδα, τοὺς βιουλευτὰς καὶ τὰ πχγύδερμα, τὰ μαλάκια καὶ τοὺς καθηγητὰς τῆς θεολογίας, δὲν τολμῶ νὰ τὸ ὄρκισθῶ ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου, διότι ἀτυχῶς δὲν ἔχω τὴν εὔκολίχν συνειδήσεως ἐνόρκου.

Τὴν ἀποκάλυψιν ταύτην δύνανται νὰ σᾶς κάμωσιν ὁ θεομάνης Μακράκης καὶ ὁ θεόπνευστος Καπετάνος τῶν Πατρῶν, καθὼς εύρισκόμενοι εἰς ἴδιαιτέρας κρυπτογραφικὰς ἀνταποκρίσεις μετά τοῦ Θεοῦ.

Φαίνεται ὅμως ὅτι λίγιν ἐνωρίς εἶχε βαρυνθῆ ὁ Ζεὺς τὴν μονότονον, ἐν μέσῳ τῶν ὡς ρύκανται περιστρεφομένων ἀστέρων, διασκέδασίν του.

Μάτην σι ύφισταμενοι Θεοί, ὁ Ἔρμης, ὁ Ἡφαιστος, οἱ ἀρχάγγελοι: Μιχαὴλ καὶ Γαβριὴλ, ὁ Γανυμήδης, τὰ Σεραφεῖμ, ἐπειρῶντο γὰ διασκεδάσωσι τὴν ἀνίαν του Ιεχωθᾶ Διός. Ἡ ἀθανασία τῷ ἐνεποίει ἀηδίαν καὶ ἔχασματο ἐν μέσῳ τῶν ἡλίων του νωθρότερον βουλευτοῦ συμπολιτευομένου ἐν τῇ βουλῇ.

Οὐδεμία ποικιλία, οὐδεμία ἐνασχόλησις ἴδιαιτέρα, διότι δὲν εἶχεν ἔτι συλλάβει τὴν ἐπίνοιαν τῶν πρωτοπλάστων, του Ἀδὰμ καὶ τῆς Εὔας.

Μία παρένθεσις.

Οἱ κ. κ. Μεσολωρᾶς καὶ Κοζινιώτης ἰσχυρίζονται ὅτι ὁ Ἀδὰμ κατεσκευάσθη ἐκ πηλοῦ, ὡς αἱ λάγηνοι εἰς τὰ πιθαράδικα τῶν Ἀθηνῶν, τεθεὶς ὑπὸ του Φὲν— Ἡφαίστου ἐντὸς κλιβάνου δίκην τσουβεκίου, ἥ ἀποξηρανθεὶς διὰ τῆς ἤηραντικῆς μεθόδου του κ. Δαμασκηνοῦ.

"Αν ἀληθῶς ὁ Ἀδάμ, ὁ προπάτωρ τούτεστι του κ. Παπαμιχαλοπούλου ἐπλάσθη ἐκ πηλοῦ ἥ βορβόρου, δὲν ἐπιμένομεν καὶ πολὺ—πολύ.

"Ο,τι ὅμως φαίνεται ἡμῖν τερατωδῶς ἀπίστευτον, εἴναι ἥ γελεία ἀξίωσις ὅτι πρὸς κατασκευὴν τῆς Εὔας, του ἀριστοτεχνήματος τῆς Δημιουργίας, ἔχρειάσθη δῆθεν ἥ πλευρὰ του ἀρχετύπου ἀνδρὸς ὡς πρώτη ζύμη.

Φαντασθῆτε οἵξ βλασφημία! Ἐκ τῆς πλευρᾶς αἴφνης του κ. Κλάδου ἥ του κ. Δημητρακάκη μεταξύμωθεῖσαι αἱ καλλίπυγοι ἀτθίδες τῆς Οδοῦ Σταδίου.

Καὶ ἰσχυρίζονται μὲν οἱ μισογῦναι θεολόγοι ὅτι ἐντεῦθεν ἐπειράτησεν ἥ τράσις ἐπὶ τῇ θέᾳ ὠραίας γυναικός:

—Τὶ καλὸ κομμάτι!, φράσιν ἥν συχνὰ ἀναμηρυκῶνται ὑπὸ τὰ σιελώδη χείλη των οἱ καλόγυροι, ἵνα πιστοποιῶσιν ὅτι ἥ γυνὴ τάχα εἶνε ἐν τε μάχιον του ἀνδρός, καὶ τίποτε ἔλλο.

'Αλλὰ τότε κατ' ἀνκλογίχην ἔπρεπε νὰ καληται ὅχι πλέον τὸ ὠραῖον ἥμισυ, ἀλλὰ τὸ ὠραῖον τέταρτον του ἀνδρός.

'Ακοῦτε' ἔκει! τούλαχιστον ἀν ἔλεγον τεμάχιον ἐκ πουτίγκας
ἢ φραντσόλας!

Τὸν μῆθον τοῦτον ἐπενήσαν ἀναμφιεῖδὲς οἱ ἀναφαλαντίαι garçons, ὃν cι χαλαρωθέντες ὅδόντες δὲν ἡδύναντο πλέον νὰ τρωγαλίσωσι τὸ μῆλον τὴν γνώσεως, θέλοντες οὔτωσει, οἱ γαιρένακοι, νὰ ὑποτιμήσωσι τὴν καλλιτεχνικὴν ἀβρότητα τῆς γυναικός.

'Αλλὰ καὶ ὑποτιθεμένου ὅτι ἡ γυνὴ ὑπῆρξε κλᾶσμα — εὐῶδες πάντοτε — τοῦ ἀνδρός, πάλιν ἡ τιμὴ ἀνήκει εἰς αὐτήν.

'Ο Πραξιτέλης πρὶν ἡ πλάση καλλιμάρμαρον τὴν Αφροδίτην του κατεσκεύασε πρότερον τὸ πρόπλασμα αὐτῆς ἐκ πηλοῦ.

'Ο Αδάμ. λοιπὸν ὑπῆρξε τὸ πρόπλασμα τῆς Εὕχας.

Προηγήθη ἡ ἴδειχ ἐν τῷ πηλῷ καὶ εἶτα ἀνέλαμψε τὸ καλλιτέχνημα ἐπὶ τοῦ χρυσοῦ ἢ τοῦ ἀλεχάστρου, διότι ἀληθῶς ἡ γυνὴ εἶναι τὸ ἐρατεινότερον ἀριστοτέχνημα τοῦ Ὑψίστου, τοῦ Φειδίου τῆς Δημιουργίας, ἀπὸ τῆς ὥραίας Ελένης τοῦ Μενελάου μέχρι τῆς κυρίας Ροζοῦς, καὶ ἀπὸ τῆς Κορηνηλίας μέχρι τῆς κυρίας Δροσερᾶς Ἰπποτάμου, τῆς ἐσχάτως συμπεριληφθείσης εἰς τὸ ἀγελαδοτροφεῖον τοῦ κ. Καμπᾶ...

Κλείει ἡ παρένθεσις.

Πρωίν τινὰ ἡγέρθη ὁ Ζεὺς βαρύθυμος καὶ ἀνιῶν, ἐξεμῶν βλασφημίας καὶ ἀράς, ἀς βραδύτερον εἶχε συλλέξει εἰς τὸ Κοράνιον αὐτοῦ ὁ Μωάρεθ.

Μάτην ὁ κ. Χατσῆ — διότι ἀληθῶς ὁ Ερμῆς ἦτο ὁ ἐμπιτευτικώτερος ὑπασπιστὴς τοῦ Διὸς — μάτην ἐμόχθει διὰ τῆς εὐτραπελίας του νὰ διατκεδάσῃ τὴν φιλοσοφικὴν πλῆξιν τοῦ Ὑψίστου.

'Ο Ζεὺς ἦν τρομερὸς ἐν τῇ μελαγχολίᾳ του. "Εκτοτε γρα-

νολογοῦνται αἱ ἀστραπαί, προελθοῦσαι ἐκ τῶν ἀγρίως λαμπυριζόντων ὄμμάτων του, καὶ αἱ βρονταὶ ἐκ τῶν ὥρυγῶν του.

·Η· Ήρα, τολμήσασα νὰ τὸν περιβάλλῃ διὰ τῆς λατρείας καὶ τῶν τρυφερῶν της περιπτύξεων, ἐδέχθη ἴσχυρὸν ράπισμα ὑπὸ τοῦ Διός, ως νὰ εἴχε κατενεγχθῆ διὰ κειρὸς Διευθυντοῦ Ἀστυνομίας. αἰμόρυρτος δὲ σχεδὸν μετεκομίσθη ὑπὸ τῆς Νυκτὸς ἐπὶ Κοφεροῦ ἄρματος εἰς τὸ παρὰ τὴν Ριζάρειον σχολὴν νοσοκομεῖον τοῦ Εὐαγγελισμοῦ πρὸς νοσηλείαν....

·Ο· Ήφαιστος, ἀποπειραθεὶς νὰ τῷ ψελλίσῃ παραμυθητικοὺς λόγους ἔξεσφενδονίσθη δι' ἑνὸς λακτίσματος εἰς τινα γωνίαν τοῦ Ὄλυμπου, δλοιόζων ἐκ τῶν ἀλγηδόνων τοῦ θραυσθέντος ποδός του, ὅστις ἔκινδυνευσε νὰ πάθῃ γάγγραιναν, ως νὰ ὑπέστη ἀνατομικὴν ἐγχείρησιν ὑπὸ τῶν ἐξ Εύρωπης ἐπιδραμόντων νεαρῶν κειρούργων.

·Ο· Θίασος τῶν Χερουσθεὶμ ἐζήτησε νὰ μέλψῃ μελῳδίαν τινὰ ἐκ τῆς Τραβιάτας, πρὸς καταπράϋνσιν τῆς θλίψεως τοῦ Διός, ὅστις ὄμως ἀγανακτήσας ἐκρήμνισεν ἐκ τοῦ Ὄλυμπου αὐτὸν κάτω καὶ πρὸς τιμωρίαν τὸν παρέδωκεν εἰς τὴν κοιλίαν τοῦ Λαμπρούνα καὶ εἰς τὰς χεῖρας τοῦ κ. Τσόχα.

Αἴρηντος ἐν μέσῳ τῆς στυγνῆς μελαγχολίας φωτεινὴ ἰδέα ἀπήστραψεν ἐν τῇ περιδινουμένῃ κεφαλῇ τοῦ Διός.

Πάραυτα καλεῖ τὸν Ἐρμῆν, τὸν Ἡφαιστον, τὴν Νέμεσιν τὸν Βεελζεβούλ καὶ τὸν κ. Χόλδεν, οἵτινες ἔδραμον ἐν ἀκαρεῖ ἐνώπιόν του.

— Φέρετέ μοι τὸν κατάλογον τῶν ἀστέρων. Ἐρμῆ, σὺ ἔχεις τὸ ὅμμα δέξ. Ἰδέ, ἐκεῖ κάτω εἰς τὰς ἀβύσσους τῶν οὐρχιῶν πᾶς καλεῖται ὁ ἀδιόρατος ἔκεινος μικροσκοπικὸς κόκκος, τὸ ἀμυδρὸν ἔκεινο σημεῖον μεταξὺ τῶν πλανητῶν;

Καὶ ὁ Ἐρμῆς ἔλαβε τὸ τηλεσκόπιον καὶ κατεσκόπει τὸ ἀπειρον.

— Μεγαλειότατε, εἶνε ἡ Γῆ. Ὑπὸ τοιοῦτον ὄνομα ἀναγράφεται εἰς τὸ μητρῷον τῶν ἀστέρων.

— Περίεργον! τὴν εἶχον λησμονήσει. Ἐκεῖ κάτω λοιπὲν καταβῆτε δύοι. Ἀγαζητήσατε μίαν γωνίαν ἐπ' αὐτῆς καὶ πλάσατε κατ' εἰκόνα καὶ καθ' ὅμοιωσίν μου μερικὰ ἀνδρείκελλα. Κατόπιν θὰ σᾶς στείλω λεπτομερεστέρας διαταγάς.

‘Ο “Ηφαιστος, ὁ Ἐρμῆς, ἡ Νέμεσις, ὁ Βεελζεβούλ καὶ ὁ κ. Χόλδεν κατῆλθον ἐπὶ τῆς Γῆς μετ' ἀστραπιαίας ταχύτητος, ἐκτελεσύντες τὴν παραγγελίαν τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος Διὸς τοῦ Α’.

Περιῆλθον ὄλην τὴν ὑδρόγειον καὶ εἴτε ἐστάθησαν εἰς τι σημεῖον ἐπ' αὐτῆς.

— Εὖω, ἐφώνησεν ἡ Νέμεσις, νὺν πλάσωμεν τὰ νευρόσπαστα τοῦ Ἱεχωδᾶ. Τὸ ἔδαφος εἶνε κατάλληλον καὶ τὸ χῶμα πολλῶν εἰδῶν. Πρέπει τὰ ἀνδρείκελλα νὰ πλασθῶσι ποικίλα.

— Εὔγε! ἀνεφώνησαν οἱ λοιποὶ θεοί. Ἐμπρός, εἰς τὸ ἔργον.

‘Ο “Ηφαιστος ἡτοίμασε τὴν κάμινόν του, εἰς ἣν ἔθηκε πῦρ. Ὁ Βεελζεβούλ καὶ ὁ Ἐρμῆς συνέλεγον τὴν ζύμην ἐκ τοῦ ἔδαφους, ὁ κ. Χόλδεν διὰ τῆς γλυφίδος του ἐπλαστούργει ἐξ αὐτῆς τὰ εἰδώλια τοῦ Ὑψίστου, παραδίδων εἴτα αὐτὰ εἰς τὸν κλίβανον τοῦ Ἡφαίστου, εἰς τὰ ὅποια ἐνεργούσα τελευταῖον ἡ Νέμεσις καὶ τοῖς ἔδιδε πνοὴν ζῶσαν.

Λέγεται ὅμως ὅτι ἡ Νέμεσις, διαλαθοῦσα τὴν προσοχὴν τῶν λοιπῶν θεῶν, ὑπέκλεψε τινα ἐκ τῶν ἀνδρείκελλων, παραχώσασα αὐτὰ εἰς κρύπτην τινὰ ὑπὸ τὸ ἔδαφος. Καὶ οὕτω μετὰ χιλιά-

δχς ἑτῶν ἀνεφάνησαν αἴφνης ἐκ τῶν καταχθονίων οἱ νεμεσητικοί, γενόμενοι εἰς τοὺς μεταγενεστέρους χρόνους Εἰσαγγελεῖς τοῦ Κράτους.

Καὶ ὁ κ. Χόλδεν ἐδημιούργει ὄλοέν. Ἐλάμβανε πηλὸν ἔξηραμμένον καὶ κατεσκεύαζεν ὑπουργοὺς καὶ βουλευτάς. Ὁ κονιορτὸς καὶ ἡ ῥευστὴ λάσπη μετεμορφοῦτο διὰ τῶν πλαστικῶν του χειρῶν εἰς δημάρχους καὶ δημοτικοὺς συμβούλους. Ἐκ τῆς ἡλύος τοῦ Γκαζοχωρίου ἐφιλοτέχνησε τοὺς χοίρους καὶ τοὺς ὄμογενεῖς, ἐκ δὲ τῶν ἑλῶν τοῦ Φαλήρου ἐμφροποίησε τοὺς μεσίτας καὶ τοὺς χαβιαροχανίτας χρηματιστάς. Ὁλίγη κόνις καρδιούνων τῷ ἔχρειάσθη πρὸ; ἀνθρωποποιήσιν τῶν δασκάλων, τῶν καλογήρων καὶ τῶν ἡθοποιῶν. Ἐξ ἀγγλικοῦ ἀλατος ἔπλασε τοὺς ρήτορας τῶν ὑπαιθρίων διαδηλώσεων καὶ ἐκ φλόμου τὰ ἀστυνομικὰ ζωόφυτα. Καὶ ἐπειδὴ τὸ χῶμα εἶχεν ἔξαντληθῆ, ἔχρησιμοποίησεν ὄλιγα ἄχυρα, ἐκεῖ που εὑρεθέντα, καὶ κατεσκεύασεν ἔξι αὐτῶν ὄλιγους ὑπουργοὺς τῆς Ἀπαιδευσίας.

Οἱ Ἐρμῆς ὅμως εἶχεν ἐμπιστευτικὴν ἐντολὴν παρὰ τοῦ Διός, καθ' ᾧν ἐκλέξας τὴν εὐγενεστέραν Ὕλην ἐκ τοῦ γηῖου ἐδάφους, ἥτοι ἀσθεστὸν καὶ ἀλάβαστρον, ἐνετείλατο τῷ κ. Χόλδεν γὰ πλάση τὰ θήλεα νευρόσπαστα. Ἡ ἀσθεστος ἐλήφθη ἐκ τῶν λατομείων τῆς Πνυκὸς τοῦ κ. Τοτόμη. Καὶ δι' αὐτὸ ἔκτοτε ἡ ὥραία ἀτθίς φλέγεται ἀλλὰ δὲν κατακαίεται. Καὶ δι' αὐτὸ ἀκόμη ἔχει ἀεικίνητον τὴν γλῶσσαν, διότι ἡ Πνῦξ ἔχρησίμευε διὰ τὴν γλωσσαλγίαν τῶν ἀρχαίων.

Οἱ Ζεὺς κατώπτευεν ἀπὸ τοῦ ὑψους τοῦ ἀπείρου τὰ ἀπὸ τῶν χειρῶν τοῦ θεοῦ Χόλδεν ἀναπηδῶντα ὄμοιώματά του καὶ ἔξεκαρδίζετο γελῶν καὶ καγχάζων.

Αντήχουν cί ούρανοί ἔκ τῶν βρογτωδῶν γελώτων του ἴδιως, ὅταν διευθύνων τὸ τηλεσκόπιον ὁ Ζεὺς πρὸς τὴν πρότυπον γώραν τῶν νευροσπάστων του ἔβλεπεν ὅτι αὐτὰ ἐφωνάσκουν καὶ ἐκινοῦντο, ἐνήργουν ἐκλογάς καὶ διαδηλώσεις· ὅτι ἐκοκορεύοντο ὅτι τάχα κατί ησαν καὶ αὐτά· ὅτι τέλος ἔκαμψαν τόσας ωραίας καὶ χαριεστάτας ἀνοησίας, εἰς τὰς ὄποιας ἔδιδον ὄνόματα μεγάλα ἀποκαλοῦντα αὐτάς νόμους, ἡθικήν, μεγάλην ἴδεαν, καὶ τόσα ἄλλα περίεργα καὶ γελοῖα πράγματα.

Καὶ ὁ Ζεὺς ἐλησμόνει τὴν ἀθανασίαν του ἐντρυφῶν εἰς τὸ μικροσκοπικὸν αὐτὸ θέαμα.

Ἐνίστε ἐγκαταλείπων τὰ οὔρανια ἐνδιαιτήματα κατήρχετο ὑπὸ διαφόρους μορφὰς καὶ ποικίλα σχήματα εἰς τὰς κλεινάς του Ἀθήνας, ὅτε μὲν μεταμορφούμενος εἰς χρυσῆν βροχὴν καὶ εἰσδύων εἰς τοὺς κοιτῶνας τῶν ἀριστοκρατικῶν ἀνδρεικέλλων του, ωσεὶ ἡτο χρυσοκάνθαρος ἀπλοῦς, ὅτε δὲ εἰς κερασφόρον ταυρὸν — διὰ νὰ ἐκλαμβάνηται δῆθεν ως σύζυγος — καὶ ἐτέλει οὐτωσεὶ incognito ἔρωτας ἀποκρύφους, οὓς τῷ παρεσκεύαζεν ὁ Ἐρμῆς, ὅστις γάριν εὐκολίας ἐγκατέστη ὄριστικῶς ἰδρύσας ως κατοικίαν του μέγαρον μυστηριῶδες, ὅπερ ἐκάλει γρηματιστήριον, ἐνεργῶν ἐν αὐτῷ τὰς ἀγοραπωλησίας τῶν ἔρωτων τοῦ Διός.

Ίδια ὅμως ὁ Ζεὺς ἡρέσκετο νὰ κατέρχηται καὶ ἐνδιαιτρίζῃ εἰς Κηφισσίαν μεταβαλλόμενος εἰς βρῦν ἢ εἰς διπλωμάτην γραμματέα πρεσβείας, κατὰ τὰς περιστάσεις, καὶ οὐτωσεὶ τὸ ἐγλέντι περίφημα.

Λέγεται μάλιστα ὅτι διὰ νὰ γελάσῃ ἔτι μᾶλλον, ἐνεδύθη ποτὲ σκῆπτρον καὶ πορφύραν, κατήλθεν ἐπὶ τῆς γῆς, ἔφαγεν, ἐπιεν, ἐμέθυσεν, ἐκυλίσθη ως χοῖρος εἰς ἔρωτας, ηὕξησε τὸν

πληθυσμὸν τῶν νευροσπάστων του, καὶ πρὶν ἡ φθάσῃ νὰ ἐννοηθῇ
ὑπ' αὐτῶν, τὸ ἔστριψεν εἰς τὴν Εὐρώπην κατὰ συμβουλὴν τοῦ
ὑπασπιστοῦ του Χατζῆ-Ἐρμοῦ.

Οὕτω παρήρχοντο οἱ ἐνιαυτοί, ὁ δὲ Ζεὺς ἐλημμόνει τὴν φρί-
κην τῆς ἀθυανασίας διατκεδάζων φυιδρότατα μὲ τὰ περιεργότατα
ἀνθρωπάκια του.

'Αλλ' ὅταν βραδύτερον εἶδεν ὅτι εἴχον ἀφηιάση τὰ νευρό-
σπαστά του βαθυμηδόν, ἐπανέπεσε πάλιν εἰς τὴν προτέραν ἀη-
δίαν καὶ πληξιν.

Κυκεών καὶ σύγχυσις!

Διότι τὰ νευρόσπαστα, χαλαρωθέντα καὶ ξεβιδωθέντα, εἴχον
μετατοπισθῇ ἐκ τῆς σίκείας ἔκαστον θέσεως. Ὁ Δαμάλᾶς καὶ
ὁ Μακράκης ἔζητον νὰ μάθωσι τὴν κατοικίαν τοῦ ὑπερτάτου
Διός, ἀνακαλύπτοντες αὐτὸν εἰς τὰ κρόμμια καὶ τὸ αὐγοτάρα-
χον τῆς τεσσαρακοστῆς. Οἱ χασάπιδες ἐγίνοντο ιατροί καὶ
οἱ χωροφύλακες συνέταττον καλλιτεχνικάς μελέτας. Οἱ καπνο-
πῶλαι ἐλάμβανον ἐνεργὸν μέρος εἰς τὰ λαθρεμπόρια καὶ εἰς τὰ
ὑπουργικὰ συμβούλια τοῦ Κράτους, τὰ δὲ νήπια τοῦ Λυκείου
τοῦ κ. Κουτούζη καὶ Παπαγεωργίου ἐξωπλίζοντο διὰ νὰ ἐκ-
στρατεύσωσι κατὰ τῶν Βουλγάρων.

Καὶ ὁ Ζεὺς ἐφρύσαττε καὶ ἐλύσσα.

Καὶ ἔβλεπεν ὅτι οἱ διδάσκαλοι συνέγραφον περὶ εὐπρεπείας
καὶ καθηριότητος, οἱ καλόγηροι ἐλάλουν περὶ ἀνθρωπισμοῦ καὶ
οἱ ἄσργοι τῶν καρφενείων ἐφορτόνοντο εἰς τὴν ράχιν των τὰ
ἔθνικὰ ζητήματα, προκαλοῦντες πολεμικάς διαδηλώσεις εἰς τὰς
πλατείας τῆς πόλεως, οἱ δὲ ποιηταὶ ἐξετρενδόνιζον στίχους καὶ
ὑδρεις καὶ ἀναθέματα καὶ ἐμπνεύσεις ποιητικὰς ἐναντίον τῶν

έχθρων τοῦ ἑλληνισμοῦ εἰσδαλλόντων εἰς τὴν Θράκην καὶ τὴν Μακεδονίαν.

Καὶ ὁ Ζεὺς ἐμαίνετο ἐξ ἀγανακτήσεως.

Καὶ ἔβλεπεν ὅτι οἱ κύριοι Κοκορᾶδαι εῖχον ἀναλάβει νὰ ἥθικοποιήσωσι δημοσιογραφοῦντες τὴν κοινωνίαν, ἐνῷ αἱ φυλακαὶ δὲν ἥσαν ἐντελῶς πλήρεις, ώστε νὰ μὴ ἐπαρκέσωσι καὶ εἰς τοὺς ἀστυνομικοὺς αλητῆρας, φλυαροῦντας περὶ ἥθικῆς καὶ τάξεως.

Καὶ μέχρι μέν τινος ὁ Ζεὺς συνεκράτει τοὺς κεραυνοὺς τῆς λύσσης του.

Διενοήθη μάλιστα ν' ἀποστείλῃ προφήτας, καὶ ἔπειμψεν τὸν Ἱερεμίαν, τὸν Ἰεζεκιήλ, τὸν Καπετάνον, τὸν Μπαστίναν, τὸν Σωμερβίλ, τὸν Μωάμεθ καὶ τὴν Ἱερὰν Κατήχησιν τοῦ κ. Κοφινιώτου, ἀλλ' εἰς μάτην τὰ νευρόσπαστά του εἶχον ἐκνευρίσθη ἐντελῶς.

Καὶ ὅταν πλέον εἶδεν ὅτι οἱ γενροὶ δις ἀπέθυησκον διὰ τῶν νεκρολογιῶν τοῦ Ἀρσένη, καὶ ἐστεροῦντο τῶν πορθμούς διὰ τὸν πορθμέα τοῦ Ἀδου Χάρωνα, διότι ἐφορολογοῦντο καὶ ὑπὸ τὴν πλάκα τοῦ τάφου των ἀκόμη ὑπὸ τῆς «Ποικίλης Στοᾶς»· ὅταν εἶδεν ὅτι οἱ βουλευταὶ ἔλυον τὰ νομοθετικὰ ζητήματα διὰ γρύνθων καὶ λακτισμάτων, δὲ κ. Χοϊδᾶς ἐζήτει νὰ ιδρύσῃ τὴν δημοκρατίαν τῆς ἀδελφότητος διὰ τοῦ ρεβόλθερ καὶ τῶν μαρτύρων τῆς μονομαχίας· ὅταν ἐπὶ τέλους ἐμαθεν ὅτι ὁ Δεληγιάννης ἔγινεν ἀρχηγὸς τῶν νευροσπάστων του καὶ οἱ μαθηταὶ τοῦ Σχολαρχείου, Ὑπουργοὶ τῆς Παιδείας, ἐνῷ οἱ χερσαῖοι ἀμαγίται μετεμορφοῦντο εἰς ὑπουργοὺς τῆς θαλάσσης, καίτοι λιποθυμοῦντες ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ ὄδατος· ὅταν εἶδεν ὅτι τὰ ἐκ τοῦ χυδαιοτέρου φυράματος πλαστουργηθέντα ἀνδρείκελλα, ἀντὶ νὰ

τεθῶσιν ἐντὸς μαστέλλων φανικοῦ ὁξέος, ή νὰ χρησιμοποιηθῶσιν ως οὐρητήρια, τούναντίον ἐλάχιμανον μέτρα περὶ καθαριότητος ἐπὶ τῶν ἐσωτερικῶν, οἱ δὲ ἀξιωματικοὶ τοῦ στρατοῦ ἔχαπτον τὰ γχλόνια ἐντὸς τῶν Σολωνείων ως νὰ ἥσαν πουτίγκαι, αλ! τότε πλέον ἐξεμάνη ὁ ἀθάνατος Ζεύς, ὃ ἐπινεύων ἐπὶ τὴν γῆν καὶ ποιῶν αὐτὴν τρέμειν

.. καὶ κυανέησιν ἐπ' ὅφρύσι νεῦσε Κρονίων
ἀμβρόσιας δ' ἄρα χαῖται ἐπερρώσαντο ἄνακτος
κρατὸς ἀπ' ἀθανάτοιο, μέγαν δ' ἐλέλιξεν Ὀλυμπον.

Καὶ συγέλαθε τὴν τρομερὰν ἀπόφασιν νὰ ἐξολοθρεύσῃ τὸ γένος καὶ τὴν χώραν τῶν νευροσπάστων καὶ νὰ πλάσῃ νέον ἐξ ἄλλης ζύμης.

Ἐκάλεσεν εἰς συμβούλιον τοὺς Θεοὺς καὶ ἀνεκοίνωσε τὸ σχέδιόν του, ἐνετείλατο δ' αὐτοῖς νὰ καταβῶσιν ἐπὶ τῆς γῆς καὶ νὰ ἐκτελέσωσιν ως τάχιστα, ὡμότερον δικαστικοῦ κλητῆρος, τὴν ἀνέκκλητον ἀπόφασιν τῆς ἐξαφνίσεως τῶν Ἀθηνῶν.

Ο 'Ερμῆς ἵκετευσεν ἴδιαιτέρως τὸν Δία ὅπως ἐκ τοῦ γενητομένου κατακλυσμοῦ φεισθῇ τοῦ Δηλιγιάννη, τοῦ Παπαμιχαλοπούλου καὶ τοῦ κ. Λομβάρδου διὰ νὰ μὴ χαθῇ τὸ σόι κατὰ τὴν δευτέραν ἀνθρωπογονίαν τῶν Ἀθηνῶν, ἀλλ' ὁ Ζεὺς ἀγανακτήσας ἐκρήμνισεν αὐτὸν τῆς Ἐδεμ. καὶ τὸν κατεδίκκει νὰ μένῃ ως φάσμα ἐντὸς τῆς ἐρημίας τοῦ χρηματιστηρίου, γυμνὸς καὶ πειναλέος.

Οι Θεοὶ κατῆλθον ἐπὶ τῆς γῆς. Ο Ποσειδῶν ἀπεπειράθη νὰ ἀναστρέψῃ τὰ ὕδατα τοῦ λεκανοπεδίου Ἀθηνῶν καὶ νὰ κατακλύσῃ τὴν πόλιν τῶν νευροσπάστων, ἀλλ' ἀτυχῶς οὐδαμοῦ εὑρεν ὕδωρ,

διότι ὅλα τὰ νερά τοῦ δήμου εἶχε καταλάβει ὁ κ. Κασσαβέτης καὶ ὁ κ. Μελάξ διὰ τὰ ἐν Κηφισσίᾳ λουτρά

"Αλλως τε ὁ κ. Δαμασκηνός, ὁ δυνάμενος νὰ ἀνελκύσῃ τὴν φαληρικὴν θάλασσαν πρὸς τοῦτο, ἀποσίχζεν εἰς τὴν Πελοπόννησον διὰ τὰς ἀμαρτίας τῆς πολυκλαύστου σταφίδος.

Τί νὰ πράξωσιν; Ἀνηλθον εἰς τοὺς οὐρανοὺς καὶ ἐγνωστοποίησαν τὰς ἐνεργείας των εἰς τὸν Δία.

Δεύτερον συμβούλιον τῶν Θεῶν.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ διὰ κατακλυσμοῦ ὅλεθρος τῶν Ἀθηναϊκῶν γευροσπάστων ἀπέβαινεν ἀδύνατος, ἡ Νέμεσις ἐπρότεινε νὰ μετέλθωσιν ἄλλο μέσον, ἀποτελεσματικώτερον καὶ ταχύτερον, νὰ στείλωσι τούτεστι δύο ὑπερχθονίους Θεὰς, τὴν ἀθύνατον Εὔλογιζν καὶ τὴν Χολέραν, ἄλλ' ὁ Βεελζεβούλ παρετήρησεν ὅτι αὗται κατὰ διαταγὴν τοῦ Ἀρχισατανᾶ ἡγολοῦντο κατ' ἔκεινον τὸν χρόνον ἐν τῷ βχοὶ λείω τοῦ "Ἄδου πρὸς σύνταξιν τῶν δημοτικῶν καταλόγων.

'Απεφασίσθη λοιπὸν νὰ προαποστείλωσιν τὸν Δήμαρχον Ἀθηναίων, τὸν Διευθυντὴν τῆς Ἀστυνομίας, τὸ ἱατροσυνέδριον, καὶ τὸν κ. Παπαμιχαλόπουλον, ὅπως προπαρασκευάσωσι τὰ τῆς ὑποδοχῆς τῆς Χολέρας καὶ τῆς Εὔλογιζης, σίτινες πρὸς τοῦτο ἴδρυσαν τὰ λοιμοκαθαρτήρια, τὴν Νέαν Ἀγορὰν καὶ ἀποπάτους ἐντὸς μανδρῶν, ἀναμένοντες ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν τὴν μεγαλοπρεπεστέραν ἐμφάνισιν τῶν δύο ἐπισήμων θεοτήτων.

'Ο Ζεὺς ἀπεσύρθη εἰς τὸν ἔβδομον οὐρανὸν καὶ ἀναμένει τὴν καταστροφὴν τῶν φθαρέντων γευροσπάστων του, διὰ νὰ διατάξῃ δευτέραν αὐτῶν ἔκδοσιν, ἐπήμενην καὶ ἐπιδιωρθωμένην....

COMTE-SOC.